

Danmark slår Sverige i repræsentativt demokrati

Hvilket af de to broderlande har det bedste repræsentative demokrati før, på og efter valgdagen? Vi sammenligner ti vigtige elementer og kårer en vinder.

ANALYSE

JØRGEN ELKLIT OG OLOF PETERSSON, HHV. DANSK PROFESSOR I STATSKUNDSKAB VED AARHUS UNIVERSITET OG SVENSK TIDL. PROFESSOR I STATSKUNDSKAB VED UPPSALA UNIVERSITET

Inden for mindre end et år har der været parlamentsvalg både i Danmark og Sverige, og begge steder betød valgresultatet nye regeringskonstellationer. Der er mange ligheder mellem de to lande, men også nogle forskelle, som kan overraske og give anledning til både undren, misundelse og forvirring.

Vi har derfor gennemgået nogle punkter, der viser, hvorledes det repræsentative demokrati i de to lande fungerer i praksis før, under og efter valget.

Valgkredse

Begge lande er inddelt i valgkredse, 10 i Danmark, 29 i Sverige. I gennemsnit har de danske storkredse ca. 422 000 vælgere, mens tallet i Sverige er ca. 258 000. Forskellen skyldes til dels, at Sverige er større og meget tyndere befolket end Danmark; Danmark tager imidlertid også hensyn til valgkredsens areal, når kredsmandaterne fordeles på kredsen, altså tages der hensyn til kredse med lav befolkningstæthed, hvilket ikke sker i Sverige. Sverige har fuld proportionalitet i forhold til folketallet, Danmark tager mest hensyn til tyndt befolkede områder. **Nærmest uafgjort**

Partier

Ved folketingsvalget var der i Danmark 13 partier at vælge imellem. I Sverige bestiller hvert parti – inkl. de små – sine egne stemmesedler. Det havde 26 partier gjort i 2018, og der blev faktisk stemt på dem alle. Derudover har de svenske vælgere mulighed for selv at skrive navnet på et parti på en blank stemmeseddel, og dermed opfandt vælgere yderligere 40

'partier', som fik nogle få stemmer. De registreres i Sverige, men ville i Danmark være blevet talt som ugyldige.

I begge lande kan partier i Folketinget/Riksdagen stille op uden videre, men i Danmark skal nye partier komme med godt 20.000 vælgererklæringer, mens det i Sverige er nok med 1.500 underskrifter.

Ved lokalvalg kan det være rimeligt nok kun at kræve et beskedent antal underskrifter, men det duer ikke på nationalt niveau. Det lave svenske krav betyder, at forskellige mærkelige 'partier' kommer til at spille en vis rolle, hvilket ikke er til gavn for nogen. **Fordel til Danmark**

Stemmesedler

I Danmark bruges det internationale langt mest udbredte system med en enkelt stemmeseddel, hvor alle opstillingskredsens partier og kandidater findes. I Sverige er der forskellige slags stemmesedler, hvortil kommer, at hvert parti har sine egne stemmesedler, og det er kun dér, kandidatnavnene kan ses. Derfor blev der i 2018 trykt i alt næsten 700 millioner stemmesedler i Sverige, hvilket kun kan karakteriseres som et betydeligt resourcesløseri.

Partirepræsentanter står også mange steder ved valglokalerne og deler deres egne stemmesedler ud, ligesom de også skal holde øje med bunkerne med deres egne stemmesedler inde i valglokalerne. Det har givet kritik fra internationale valgobservatører, som mener, at der kan være problemer med valgprocessens integritet.

I Danmark stiller partierne ikke flere kandidater op, end der kan blive valgt, hvilket gør kandidatudvalget mere overskueligt end i Sverige, hvor der ofte stilles langt flere kandidater op (for eksempel 40), hvor der kun er maksimalt 5 mandater til rådighed. I nogle tilfælde må en del navne derfor trykkes på bagsiden af stemmesedlen. **Fordel til Danmark**

Opstilling og personvalg

I Sverige bestemmer partierne i realiteten, hvem der skal sidde i Riksdagen, da den personlige stemmeafgivning næsten ingen rolle spiller. I Danmark har partierne forskellige opstillingsformer at vælge imellem, og i de fleste af dem spiller det en afgørende rolle, om kandidaterne har fået mange personlige stemmer. Vælger-

ne har altså større indflydelse på, hvem der kommer i Folketinget, og valgkampen bliver derfor mere intensiv – også internt i partierne. **Fordel til Danmark**

Valgkamp

Afslutningen af valgkampen ser nogenlunde ens ud i de to lande med udsprogninger og partilederrunder. Men tiden op til ser forskellig ud.

Sverige har faste valgperioder, og derfor kender man valgdatoen på forhånd. Derfor begynder valgkampen længe før valget. Ved sidste års valg i september startede den således i februar-marts.

I Danmark er det statsministeren, der bestemmer, hvornår der skal være valg, og valgkampen er kort, typisk tre-fire uger. Men hvad er bedst: en udstrakt, langsom proces, som risikerer at blive kedelig, eller en kort, intens proces, som risikerer at blive polariseret og unuanceret? **Uafgjort**

Valgdeltagelsen

Valgdeltagelsen i Sverige sidste år var 87,2 pct., i Danmark i juni 84,6 pct. I begge lande altså høj valgdeltagelse – også set i et internationalt perspektiv.

Det er en klar understregning af, at det repræsentative demokrati er solidt forankret i begge lande. **Uafgjort**

Brevstemmer

Sverige gør meget ud af at få vælgerne til at stemme for valgdagen, og 2018 blev et rekordår i den forbindelse, idet 44,5 pct. af alle vælgere stemte før valgdagen. I Danmark brevstemte 8,4 pct.

I Sverige bidrager de mange *förtidsröster* til den høje valgdeltagelse, måske også, fordi man kan fortryde sin *förtidsröstning* og stemme almindeligt på valgdagen, hvis man har fortrudt, hvad man gjorde i første omgang. Den mulighed findes ikke i Danmark. **Fordel til Sverige**

Stemmeoptælling

I begge lande foretages en foreløbig resultatopgørelse på valgaftenen. I Sverige tælles nogle dage senere de stemmer, der ikke blev talt med på valgaftenen, især de forsinkede *förtidsröster* og brevstemmer. Og så fintælles det hele, hvilket kompliceres af de mange stemmesedler.

I 2018 tog det ni dage, inden det offic-

FORSKEL. I Sverige har hvert parti sine egne stemmesedler (øverst). I Danmark står alle kandidater på den samme stemmeseddel. Det giver danskerne en klar fordel, mener analysens forfattere. Arkivfoto: Olivia Loftlund og Finn Frandsen.

elle valgresultat forelå. I Danmark tog det to dage, inkl. fordelingen af de mange flere personlige stemmer.

Mandatfordeling

Begge lande har et system med kredsmandater og tillægsmandater, som garanterer, at mandatfordelingen kommer til at ligne stemmefordelingen ret præcist. Spærregrænsen i Sverige er 4 pct. og i Danmark 2 pct. Det store antal vælgererklæringer, der kræves i Danmark, er jo også en form for spærregrænse. Efter det seneste valg er otte partier repræsenteret i den svenske Riksdag mod ti i Folketinget.

Mange politiske ansøgninger bliver repræsenteret, men det fragmenterede partimønster kan jo også bidrage til at komplicere regeringsdannelsen, hvilket ikke mindst blev tydeligt i Sverige. **Uafgjort**

Regeringsdannelse

Sverige har et specielt system til regeringsdannelse, som Riksdagens formand (*talman*) er ansvarlig for, og hvor der også er obligatorisk afstemning i salen, før noget kan blive afgjort. I Sverige gik der mere end fire måneder, før formanden kunne foreslå en statsminister, som Riksdagen kunne tolerere.

Det danske system – som også blev brugt i Sverige tidligere – giver monarken en rent formel rolle, men det er jo partiernes egne overvejelser og beslutninger, der afgør, hvem der med den givne partifordeling skal være statsminister.

Efter folketingsvalget 5. juni tog det 22 dage, inden den nye regering var på plads. Men i praksis er det i begge lande-

ne partiernes samarbejdsvilje og -evne, som til slut afgør regeringsdannelsen. **Uafgjort**

Konklusion

De to landes måder at holde valg og danne regering på har mange fælles elementer, men når man ser på disse ti områder, er det vores vurdering, at der er flere forskelle ved den danske måde at organisere det hele på end ved den svenske.

De ti områder tæller naturligvis ikke lige meget, men vi mener, at Danmark samlet set vinder – også med lidt mere end et mulehår.

Valgaftenen på DR var også bedre og mere professionelt grebet an end SVT's, så danske vælgere (og politikere) har således mere grund end svenske vælgere (og politikere) til at være tilfredse med den måde, deres repræsentative demokrati fungerer på.

En svensk udgave af artiklen blev bragt i Dagens Nyheter 3. juli.

Vi er fanget i den hedonistiske trædemølle

noget større kick, hvis der er tale om købet af en ny bil.

Men den lystfølelse, vi får ved at tilfredsstille vores begær, er momentan. Vi vænner os hurtigt til at køre i den nye bil. Så opstår ønsket om en nyere og større bil. Vi forstiller det kick, det vil give at køre i denne bil.

Det er denne mekanisme, som Wright kalder for den hedonistiske trædemølle. Begær handler om at ønske sig noget. Noget, man i sagens natur ikke allerede har. Begær er udtryk for den velkendte tankegang: Hvis jeg bare havde x, ville jeg være lykkelig. Det problematiske ved denne tankegang er, at vi kommer til at opleve vores liv som en mangel.

Det bliver skabt en kloft i tid og rum mellem os selv og nuet. Begær skaber tom tid og fravær. For hvad med den tid - det liv - der ligger mellem de kortvarige kick, som opfyldelsen af begæret udløser?

Hvis vi skal være realistiske, består vores liv for størstedelen af trivielle handlinger såsom at vaske op, børste tænder eller køre i bil til arbejdet. Jo mere vægt vi lægger på kicket, desto mere meningsløse bliver de trivielle handlinger. Det bliver grå pause, indtil vi når frem til det næste kick.

Begær er noget, der står imellem os selv og vores fulde tilstedeværelse i livet. Jeg begærer, altså er jeg her ikke (fuldt ud). Derfor er begær årsag til lidelse. Når nutidens mennesker stædigt forsøger at købe sig til lykke, er det ikke nødvendigvis, fordi det virker særligt godt. Det er en form for autopilot, der er slået til.

Vi er af biologien og af samfundet programmeret til at følge vores begær.

Mennesket er fra naturens side er skabt til at føre sine gener videre, men ikke til at være lykkelig

En mere trivial og intetsigende kliche end den med at leve i nuet skal man lede længe efter. Buddhismen handler (bl.a.) om at være til stede i nuet. Om at flytte fokus fra at gøre det, du har lyst til, til at have lyst til det, du gør.

Men buddhismen påstår ikke, at det er nemt. Der er en årsag til, at nuet ikke er nok. Der er noget, der står i vejen. Det, der står i vejen, er alle de tanker og følelser, der drøner rundt inde i vores hoveder.

Det, som buddhismen kalder vores 'monkey mind', fordi det i den såkaldte årsagskæde illustreres med en abe, der rastløs hopper rundt i trækrone.

DET ER IKKE svært at forestille sig, hvor rart det ville være at få fred for abehjernen. Prøv at forestille dig, at du ikke bekymrer dig om fremtiden og ikke grubler over fortiden. Forestil dig, at du aldrig var bange, ængstelig, ærgerlig, bitter og vred. Det er let at indse, at bekymring over fremtiden og grubleri over fortiden står i vejen. Spørgsmålet er, hvorfor det er så svært at slippe tankerne.

Følg Robert Wright og evolutionspsykologien er det følelser, der er drivkraften bag tankemylderet. Følelsernes funk-

tion er set med evolutionens øjne at lede vores adfærd hen mod de ting, som kan sikre, at vores gener lever videre i den næste generation.

Det er ting som at spise, at have sex, at søge andre menneskers anerkendelse og at skaffe sig af med fjender. Når følelserne bliver et problem for det moderne menneske, hænger det for det første sammen med det, jeg allerede været inde på: at mennesket fra naturens side er skabt til at føre sine gener videre, men ikke til at være lykkelige. Vi når aldrig frem til at blive 'mætte' – hver Spangsborg-flødebolle giver os blot lyst til en mere.

For det andet hænger det sammen med, at de følelsesmoduler, som evolutionen har udstyret os med, er skabt til et liv som jæger-samler og ikke til et liv i en moderne virkelighed. Sammenstødet mellem jæger-samler-hjernen og den moderne virkelighed skaber følelser, der er ude af proportion.

For jæger-samleren var det altafgrønde at opnå anerkendelse fra de mennesker, man levede sammen med. Det var forholdsvis nemt – for de var altid lige i nærheden, og man kendte dem godt. I den moderne virkelighed, hvor vi konstant bliver konfronteret med nye mennesker, er behov for anerkendelse et af de væsentligste årsager til angst. Vi identificerer os med vores tanker og følelser – vi oplever følelserne som vores.

Men måske er det mere korrekt at sige, at tanker og følelser er noget, der sker med os.

Bevidstheden er ifølge Wright ikke en instans, der styrer, men et lærred, hvor følelsernes film fremvises. Vi styrer ikke vores følelser, de styrer os. At skruer ned for

abehjernen handler derfor at finde en metode, der kan modvirke følelsernes kontrol over os.

Her kommer buddhismens væsentligste teknik, meditation, på banen. Et af målene med meditation er at træne sig i at være i det, der er, og ikke gå med på ønsket om noget andet. Det er en teknik til at stoppe abehjernen, så der så bliver plads til nuet.

MEN MEDITATION er ikke et hurtigt fiks. Det er et langt og hårdt arbejde. Det bedste måltid, jeg nogensinde har indtaget, var hverken en Spangsborg-flødebolle eller et gourmetmåltid på en Michelin-restaurant, det bestod af havregrød strøet med kanel og sveskesovs som tilbehør.

Det var mit faste morgenmåltid på et 10-dages meditationsofhold, som jeg deltog i for et par år siden. På dette ofhold var der sørget for at lukke af for alle abstraktioner.

Kurset startede med, at man undlagde sig en 'Code of discipline', hvor man afstod fra at dræbe (hvilket blev tolket som at spise kød), at stjæle, seksuel aktivitet, at lyve (hvilket blev udmøntet i et 10-dages tavshedslofte – så var man fritaget for muligheden for at lyve!) og at indtage gift (alt fra alkohol til cigaretter).

Kvinder og mænd levede under kurset strengt adskilt. Under meditation så kvinder og mænd i hver sin del af meditationshallen, og når man gik tur i den lille skov, der hørte til stedet, var der et tov mellem den del af skoven, hvor kvinder måtte opholde sig, og den del, hvor mænd måtte opholde sig.

Ifølge Thich Nhat Hanh handler livet i bund og grund om at vaske op for at vaske op

Abehjernen faldt langsomt til ro, og jeg kunne mod slutningen af opholdet veltro tilbringe en eftermiddag med se på grenene på træet uden for vinduet, der stille bevægede sig i vinden. Det, jeg erfarede under opholdet, var følgende sammenhæng: Jo mindre der er at opleve, desto mere intenst oplever man det, der er.

Det var derfor, havregrøden smagte så fantastisk. Meditationsofholdet var en intens træning i at være til stede. En mulighed for at erfare, at mere ikke nødvendigvis er bedre.

Spangsborg-flødebollen med den tykke bund, det tykke lag chokolade og de mange forskellige smagsvarianter er symbolsk for den måde, nutidens menneske forbruger på. Fokus er på mere.

'Nydelser' er et mantra for det moderne menneske. Et andet mantra er 'oplevelse'. I bund og grund handler de to mantraer om det samme: at søge et stadigt større kick, hvor vores sanser fyldes, så de er ved at sprænge.

Problemet er, at der til stadighed skal mere til. Derfor kan bilen ikke få udstyr nok. Wellnesscentrene kan ikke blive store nok.

Rejsemålene kan ikke blive eksotiske

no. Det underlige er – set med buddhistiske øjne – at denne jokken rundt i den hedonistisk trædemølle sættes lig med frihed.

I starten af artiklen stillede jeg spørgsmålet, om fremtiden tegner sig i afsavnets dystre billede, eller om der kan sættes spørgsmålstejn ved forbindelsen mellem forbrug og det gode liv? Spørgsmålet kan stilles endnu enklere: Er lyst lig med frihed?

Er vi fri, når vi gør det, vi har lyst til, eller er vi fri, når vi har lyst til det, vi gør? En af de vigtigste nulevende tolkere af den buddhistiske lære er den vietnamesiske munk og fredaktivist Thich Nhat Hanh. Han bruger i sin lille bog 'Andsnærværets mirakel' opvask som eksempel.

De fleste mennesker hader at vaske op og vil have opvasken overstået så hurtigt som muligt, så man kan komme frem til at lave noget mere spændende. Men ifølge Thich Nhat Hanh handler livet i bund og grund om at vaske op for at vaske op.

Hvis vi under opvasken kun tænker på den kop te, der venter os, og således skynder os at få opvasken overstået, som var det kedeligt, vasker vi ikke op for at vaske op. Og i øvrigt er vi i så fald ikke i live i den tid, vi vasker op.

Vi er faktisk fuldstændig ude af stand til at virkeliggøre livets mirakel, mens vi står ved vasken.

Frihed er at være i stand til at vaske op for at vaske op. Det er noget, man kan øve sig i og blive bedre til.

I takt med at man bliver bedre til det, falder behovet for luksusbiler og Spangsborg-flødeboller. Tvungen i den hedonistiske trædemølle bliver brudt.

Skattepolitiske slyngelstater spolerer ...

Fortsat fra forsiden

til, at vi mister demokratiet?

»Når et samfund oplever stigende ulighed, er der masser af evidens for, at den sociale sammenhængskraft bryder sammen. Den sociale sammenhængskraft er demokratiets egentlige rod, hvor vi betaler vores skat, og hvor der sker en omfordeling af pengene, og hvor man kan få uddannelse og sundhedshjælp målrettet lavere klasser. Men når dette bryder sammen, som det eksempelvis er tilfældet i Storbritannien og USA, så begynder samfundet at bryde sammen.

Hvordan kommer det til udtryk?

»Det kommer blandt andet til udtryk i den stigende højrenationalisme, der altid har været god til at skabe splid ved måletretet at gå efter indvandrere, fattige og homoseksuelle. Men sammenbruddet kommer også til udtryk gennem kriminalitet, sexismen og et dårligt sundhedsvæsen. Og det, som slår mig, når jeg besøger de nordiske lande, er, at fordi det er lykkedes jer at bibeholde velfærdsstaten, så er det ikke så stort et problem for jer. I behøver dog bare besøge Storbritannien eller Frankrig, så kan I selv få syn for sagn.

Suverænitet for længst forsvundet

Så lad os tale om løsninger. I dit kapitel 'A Vision for Europe' argumenterer du for et øget finansielt samarbejde og en fælles skatteunion i EU, som blandt andet hviler på kvalificeret flertalsafstemning. Kan du uddybe det?

»Okay, lad mig sige en ting klart; jeg argumenterer for, at de stater i EU, som i årtier har ødelagt det for de andre, har været i stand til at gøre det på grund af deres veto. Lige nu skal der være fuldstændig enighed mellem EU-staterne, når det kommer til finansielle spørgsmål. Og det betyder, at Irland, Luxembourg, Holland eller Storbritannien kan blokere for ethvert tiltag, som drejer sig om skatteforhold. Det er på høje tid, at EU-landene får mulighed for at vedtage en fælles fair skattelovgivning, selv om nogle få slyngelstater er imod og vil forsøge at forhindre det.

I virkeligheden mistede nationalstaterne deres suverænitet i forhold til skat for lang tid siden, og skattely har undermineret deres skattesystemer gennem årtier

Er slyngelstater og skattelylande det samme?
»Ja. Og størstedelen af verdens vigtigste skattely, som bliver brugt af multinationale virksomheder, ligger i Europa; Holland, Irland, Luxembourg og Storbritannien – alle p.t. medlem af EU. I de 40 år, hvor jeg har undersøgt det her, har slyngelstaterne siddet med ved bordet i Bruxelles og brugt deres veto til at blokere for ethvert forsøg på at reformere den globale økonomi og gøre den fri af skattely.

Du får det til at lyde, som om slyngelstaterne er onde. Men de handler vel ikke i ondskab, men ud fra en overbevisning om, hvad der er godt?

»Ja, og man kan godt se logikken. I forlængelse af globaliseringen har vi bevæget os ind i en æra, hvor nationalstater føler sig nødsaget til at bane vejen for deres egne store multinationale virksomheder på globalt niveau ved at fritage dem fra skat, støtte dem og vende det blinde øje til deres undvigemanøvre. Det lader til at have været en væsentlig del af neoliberalismen. For at kunne konkurrere på internationalt niveau er nationalstaterne nødt til at støtte deres multinationale virksomheder. Men hvis du spørger mig, er det en fejlslagen strategi.

Det handler vel også om, at de nationalstater, der nedlægger veto mod skatteforslag i EU, gerne vil bevare deres suverænitet på det her område?

»Jeg har lyst til at vende spørgsmålet på hovedet. For det konservative argument om, at vi mister suverænitet, er et falsk argument.

Hvorfor?

»For i virkeligheden mistede nationalstaterne deres suverænitet i forhold til skat for lang tid siden, og skattely har undermineret deres skattesystemer gennem årtier. Hvis man vil have skattemæssig suverænitet i en tidsalder, hvor kapitalen kan flytte sig, så er man nødt til at have en ramme for samarbejde og fælles regler, som gør nationalstater i stand til effektivt at kunne beskutte multinationale virksomheder.

mikkel.thuesen@pol.dk

Strikkeklubben

Tegning: Claus Nørregaard

FN-rapport viser grusom udvikling i Venezuela

SIGNATUR
ANNE M. SØRENSEN

Befriende klar rapport fra højkommisæreren for menneskerettigheder er ikke i tvivl: Venezuelas regering har svigtet sin befolkning på det groveste.

DØDSPATRULJER FRA Venezuelas væbnede styrker bliver dagligt sendt ud for at henrette unge mænd, hvor de bor. Derpå får patruljerne det til at se ud, som om ofrene modsatte sig anholdelse, ved at placere våben eller narko i hjemmet. Sidste år blev 5.287 civile således dræbt vilkårligt. I år er tallet indtil videre 1.569.

Det er en af konklusionerne i en ny rapport fra FN's Højkommisariat for Menneskerettigheder. Rapporten, der blev of-

fentliggjort torsdag, taler også om udbredt tortur, fravær af rettigheder for befolkningen og et demokrati i frit fald i det kriseramte land.

Ifølge rapporten, der er befriende klar i mælet, er de mange henrettelser en integreret del af præsident Nicolas Maduros kampagne for at »neutralisere, undertrykke og kriminalisere politiske modstandere og folk, der er kritiske over for regeringen«. Den slår fast, at med det nuværende politiske og sociale klima vil den massive flygtningestrøm fortsætte ud af Venezuela. FN anslår, at mellem 4 og 5 millioner venezuelanerne indtil videre har forladt landet på grund af den tragiske situation.

FORFATTEREN TIL rapporten er Chiles tidligere præsident, socialisten Michelle Bachelet, der nu er FN's højkommisær for menneskerettigheder. Bachelet, der i øvrigt havde et glimrende forhold til afdøde præsident Hugo Chávez, besøgte Venezuela i juni sammen med et større hold, der spredte sig i landet for at indsamle materiale og interviewe befolkningen. Rapporten er blandt andet baseret på 558 interviews.

I mange af disse samtaler er der helt enslydende beretninger om, hvordan hætteklædte dødspatruljer fra politien-

Retssystemet er så politiseret, at det forholder sig passivt eller stiltiende accepterer overgrebene, siger rapporten

heden Faes ankommer i sorte biler uden nummerplade og trænger ind i hjemmet, hvor de voldtager kvinderne, stjæler alt af værdi og derpå dræber husstandens unge mænd. Derpå skyder de huller i murene og efterlader våben eller narko som 'bevis' på, at ofrene modsatte sig anholdelse.

Retssystemet er så politiseret, at det forholder sig passivt eller stiltiende accepterer overgrebene, siger rapporten. Særlig kritik får justitsminister Tarek William Saab, der har gjort landets institutioner til redskab for regeringen og efterladt befolkningen, og især oppositionen, uden retsbeskyttelse.

Det er en uhyggelig udvikling i et land, der langsomt, men sikkert går sin egen undergang i møde, og hvor Nicolas Maduros regering griber til stadig mere autoritære midler og nu kun kan bevare magten ved hjælp af militæret, det hemmelige politi, dødspatruljer og en effektiv efterretningstjeneste.

Selv hævder Maduro – og han finder ubegribeligt nok ekko hos en forstenet del af den europæiske venstrefløj – at USA's sanktioner mod Venezuela er skyld i landets økonomiske situation. Men også det argument tilbagevises i FN's rapport. Helt korrekt påpeger rapporten nemlig, at sanktionerne indtil for nylig

kun var rettet mod 150 højtstående personer inden for politik og militær, hvis personlige konti eller ejendom blev beslaglagt og deres rejseaktivitet begrænset.

»Venezuelas økonomi, særligt landets olieindustri og produktionssystemer, var i krise, længe før sanktionerne mod disse sektorer trådte i kraft«, hedder det. At de seneste sanktioner mod landets oliesektor nu bidrager til den økonomiske krise og dermed den humanitære, anerkendes i rapporten, der imidlertid pålægger Maduros regering langt det største ansvar for situationen.

»Omdirigering af ressourcer, korruption og mangel på vedligeholdelse af den offentlige infrastruktur samt underinvestering har resulteret i krænkelser af befolkningens ret til en ordentlig levestandard«, fastslår FN's Højkommisariat.

Hvor meget klarere kan det siges?

VENEZUELAS REGERING har naturligvis afvist rapporten og beskyldt den for at være ensidig, blandt andet fordi den ikke nævner de subsidier, som styret uddeler for at holde befolkningen i live. Det er en absurd indvending. Dødspatruljer er dødspatruljer. Henrettelser er henrettelser. Døm selv. Tak for den rapport.

anne.sorensen@pol.dk

Integration skal virke, ikke bare koste penge

INTEGRATION

RAMI ZOZOU, CAND.MAG.

VORES NYE integrations- og udlændingeminister Mattias Tesfayes første gerning var at fjerne den tæller, der under Inger Støjberg har optalt stramminger. Et sympatisk træk, der skal vise en ny retning i den integrationspolitiske dagsorden. Spørgsmålet er så, om det kun er tælleren, han tør fjerne, eller om han også har modet til at stille sig i spidsen for en oprydning i integrationsjungen – efter mere end 15 års ukontrolleret brug af offentlige midler til alverdens kulørte integrationsprojekter.

For mens regeringen forhandlede hen-

sigtserklæringer, kørte en debat i medierne, der tydeligt demonstrerer, at når det kommer til integration, løber vi stadig rundt som hunde i et spil kegler, hvilket stiller store krav til, at den ansvarlige minister anviser en tydelig retning for integrationen.

Hovedstadens Svømmeklub blev på baggrund af et debatindlæg noget ufrivilligt trukket ind i den integrationspolitiske trædemølle, fordi klubben havde oprettet hold med kønsopdelt svømning, så piger ned til 6-7-års alderen fik mulighed for at lære basale svømmefærdigheder.

Stemmer fra venstre til højre i det politiske spektrum kritiserede svømmeklubben, da den model bestemt ikke gavne integrationen i det danske samfund, men derimod understøttede den omfat-

Ministeren vil se, at langt de fleste initiativer bygger på en præmis om segregation: bydelsmødre, cykelkurser for kvinder og boksning for kriminalitetstruede drenge

tende segregation, man oplever i bestemte miljøer.

Det er muligt, at kritikerne har ret i denne bekymring, men inden vi drukner Hovedstadens Svømmeklubs initiativ på bunden af Tingbjerg Svømmehal, kunne det være, at den nye minister skulle lægge et helikopterperspektiv på det integrationspolitiske landskab. Derfra vil ministeren se, at langt de fleste initiativer bygger på en præmis om segregation: Bydelsmødre, cykelkurser for kvinder og boksning for kriminalitetstruede drenge er alle eksempler på projekter for eksklusive grupper. Og et hurtigt kig på det danske fodboldlandskab viser, at flere og flere fodboldklubber, som er etnisk ens sammensat, konstant opstår med statslige og kommunale midler i ryggen og med støtte fra de store idrætsorganisati-

oner i bestræbelserne på at få unge albannere, kurdere, palæstinensere osv. inkluderet i foreningslivet.

Alt sammen sikkert gode projekter, der imidlertid har det til fælles: at de kun overlever, så længe der er offentlige midler i ryggen, og som ofte opløses, når midlerne er brugt, og før nogen overhovedet har nævnt ordene 'stiftende generalforsamling'.

Der venter derfor Mattias Tesfaye en spændende opgave. Bruger han opgøret med paradigmeskiftet til at anlægge en klar integrationspolitisk linje, så vi i fremtiden kan se indsatsen, der bygger på en klar integrationsmæssig vision og nogle klare resultater? Gør han det, er der håb om, at vi fremover måske kan spare lidt penge på de mange omkostningstunge projekter.